

[Jens Møller]

partiets side. Man bruger hele tiden ordet besparelser. Prøv at sætte nedskæringer ind i stedet for, så kan det være, I får et nyt lys over meget af jeres politik.

I øvrigt bemærkede jeg godt fremskridtspartiets udstrakte hånd i ordførerens første tale, men fremskridtspartiets medlemmer må prøve at forstå, at andre partier må have tid til at finde ud af, om dette nu bare er en ny grille, der kun varer i dag, og man så vender tilbage igen til det gamle, eller der er tale om en reel omvendelse i partiet. Der skal tid til at finde ud af sådan noget, inden man kan tage det alvorligt.

Til sidst skal jeg bare bemærke, at jeg lagde mærke til, at statministeren var godt tilfreds med venstres indsats på kulturfronten. Det forstår jeg godt. Det er måske netop derfor, vi andre er utilfredse med den.

Ib Christensen (DR):

Udenrigsministeren gik i rette med mig, fordi jeg havde kritiseret den stigende protektionisme, som De europæiske Fællesskaber fører udadtil, og sagde, at der ikke var noget hold i disse ting. Det eksempel, jeg nævnte, var jo faktisk, at man har insisteret på fra førende EF-landes side, at der skal gennemføres ret til at lave selektive beskyttelsesforanstaltninger over for visse produkter, som man føler sig truet af, når det drejer sig om varer f. eks. fra den tredje verden. Det var, sagde ministeren, så indviklet, at det slet ikke var til at komme ind på. Med andre ord, her er et helt oplagt eksempel på, hvad man har lavet. Der er gennemført helt klare forringelser af aftaler vedrørende tekstiler og beklædning. Kommissionen rejser rundt for at undersøge, om der også kan gennemføres beskyttelsesforanstaltninger mod skotøj fra den fattige verden. Der er gennemført jern- og stålprisforhøjelser til skade for dansk industri. Det er noget, vi er blevet påtvunget gennem EF-medlemskabet.

Det er da klart, at der er visse grænser for, hvor langt man kan gå i denne tåbelige og kortsynede politik, eftersom EF sidder på ca. 42 pct. af verdenshandelen, men det, der er det centrale, er jo, at Danmark gennem EF-medlemskabets og toldunionens bindinger er afskåret fra at føre en mere liberal handelspolitik. Jeg benægter ikke, at USA på nogle punkter og Japan på adskillige andre er mere protektionistiske end EF. Jeg har også hørt,

at Canada fører en endnu mere elendig økonomisk politik end Danmark, men det er da ikke et argument for, at vores politik er god nok. Jeg må altså tilbagevise ministerens påstande. Og så kan jeg i øvrigt sige til ministeren, at mine erfaringer fra Europa-Parlamentet er, at dér råber man endnu højere om beskyttelsespolitik, så selv Kommissionen prøver at holde lidt i frakkeskøderne på de værste protektionister.

Spørgsmålet om EF-Parlamentets kompetence har indtaget en ret fremtrædende stilling her i debatten, hvilket jo er ganske naturligt. Hr. Kjeld Olesen siger, at det, der skal ske den 7. juni, ikke er en afgørelse om Danmarks EF-medlemskab. Men, hr. Kjeld Olesen, kan der være nogen tvivl om, at hvis det nu ulykkeligvis skulle gå sådan, at EF-partierne får vældig mange mandater, meget stor tilslutning, vil disse partier alle som én sige: dette er en virkelig bekræftelse på Danmarks EF-medlemskab? Det kan der vel ikke. Omvendt, hvis det går sådan, som det burde, at EF-modstandervalgforbundet får en vældig stor valgsejr, er der vel heller ingen tvivl om, at det vil være et udtryk for befolkningens holdning til EF-medlemskabet. Så hvad enten hr. Kjeld Olesen kan lide det eller ej, har det altså relation til EF-medlemskabet, selv om det er noget, der afgøres af folketinget og måske ved en folkeafstemning, hvis det bliver aktuelt at få flertal for at komme ud, hvad vi da kan håbe på måske engang.

I øvrigt synes jeg, at der er meget stor uklarhed omkring disse ting, for da jeg spurgte regeringen i den udenrigspolitiske debat den 16. november i fjor, hvorvidt den ville bruge sin veto, som den helt klart har ifølge traktaten – for dette kræver enstemmighed mellem de deltagende regeringer og parlamenter – til at forhindre en udvidelse af Europa-Parlamentets kompetence, var ministerens svar: lad nu det nye Parlament træde sammen og snakke om tingene. Han afviste altså at tage stilling til det på denne side af Parlamentsvalget. Samtidig siger man her før den 7. juni: det er sandelig ikke noget, som skal afgøres ved dette valg, hvilken kompetence Parlamentet skal have, det er noget, som folketinget og regeringen skal tage stilling til. Ja men det er da et helt centralt spørgsmål, når man stiller op til et Parlamentsvalg, som der her er tale om, at man så